

„NE TÖRÖDJ SENKIVEL, IRJ!”

Tormay Cecile. Neve még akkor ütődött szívemhez, mikor mint egészen fiatal leány a «Régi ház» és csodálatosan egész és tökéletes fölépítettségű novelláinak a rajongója voltam. Egy asszony, egy magyar asszony, aki így tud írni! Rajta keresztül hittem és bíztam a női írás magasra emelhető értékében. Pedig akkor még dehogy álmotdram, hogy első írásom éppen az ő biztatására és éppen az ő lapjában lát először napvilágot. Finom kezében már botot szorongatott, mikor először találkoztam vele. Rám nézett hosszan, kutatva és azt mondta: «Ne törődj senkivel, írd!» És én akkor az ő szavait paizsul magam elé tartva írni kezdtem, jól-rosszul, bukdácsolva, de nagy-nagy hittel a szívémben, hogy sikerülni fog, mert hiszen Tormay Cecile mondta, a legnagyobb magyar írónő.

Mindent elért, amit csak egy nőíró elérhet. Mindent megtett, amit csak egy asszonytestvér társaiért megtehet. És mindent odaadott, amit csak egy Széchenyi által álmodott honleány a hazájáért odaadhatott.

Tormay Cecile igazán az életével bizonyította be a szavait. Egyik gyönyörű novellájában egy férfi madarat vásárol egy kereskedőtől s mikor megveszi, kinyitja a kalitka ajtaját és kiengedi. S mikor a madárkereskedő rémületesen sópánkodik azon, hogy ő így hiába vesződött, akkor azt mondja neki: — «Fontos, hogy dolgoztál és hitted, hogy érdemes. Mialatt dolgozol, élsz és el tudod felejtetni, hogy meg fogsz halni».

Tormay Cecile is így dolgozott az utolsó pillanatáig és a kötelesség és írói elhivatottság bátyájáról egyenesen a halhatatlanság küszöbére lépett.

Vajjon elfelejtheti-e egyetlen magyar asszony is valaha a nevét?!

Nagy Méda.

TORMAY CECILE SOPRONBAN.

Sopron, 1937 április 6. **Amikor Sopron magyarább szívverése megindult.**

A vasúti állomáson, a soproni virágcsokrot balkarjával magához szorítva, jobbkezevel búcsút intve, ott állott a lépcsőfeljáró ajtajában, száz és száz soproni szempár rájaszegződő tekintetének tüzeiben.

Az arca sugárzott a nagy hitetéstől, reménykeltéstől, amikor a már tovagördülő vonatról, a maga lelkesítő, lelkeket lenyűgöző hangján kiáltotta vissza:

— Bizalom, bizalom! Megmentjük Sopront.

És aki akkor figyelhette a soproni lélek kétségbeesett ingadozását a kis hitűség, meg az ismét reménykedés között, az megállapította, hogy Tormay Cecile látogatása után, az ő szavai nyomában új, magyarább szívverés kezdett dobogni ebben a városban: